

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.53/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 06.07.2011. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо да ли смо сви ту, јесмо.

Добар дан, ја сам судија Драган Мирковић. Са моје десне стране је судија Татјана Вуковић и судија Оливера Анђелковић. Као што и знате, дошло је до промене већа после одлуке Апелационог суда у Београду.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **оптужени Илија Јуришић,**
- **са браниоцем адвокатом Ђорђем Дозетом.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као што знате, претрес, предмет овог главног претреса је кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из чл.148. став 2 у вези става 1 Кривичног закона СФРЈ које се ставља на терет оптуженом по оптужници тужиоца за ратне злочине.

Да ли има неких примедби на састав већа? Нема, добро.

Примедби на састав већа нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема неких сметњи да се одржи данашњи главни претрес? Нема.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо узети личне податке од оптуженог, имајући у виду да је ново веће и да почињемо све испочетка. Изволите господине Јуришићу.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНОГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, само укључите микрофон, јер се овде снима. Хвала.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пуно име и презиме?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Илија Јуришић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки надимак?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени и где?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: 22.11.1943. године у насељу Докањ, општина Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сада живите, где Вам је пребивалиште?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Пребивалиште је у Тузли, Албина и Фрање Херљевића 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То пише овде Слатина, је ли тако?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Слатина, то је кварт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше породичне прилике?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ожењен, отац двоје пунолетне деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од школе шта сте завршили?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Филозофски факултет, одсек педагогија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војску јесте служили и где и када?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Војску сам служио у Билећи, један део, а други део у Скопљу, 1964/65. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се водите у некој војној евиденцији сада?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да, водим се у војној евиденцији у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тузли? Да ли сте одликовани?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јесам, орденом заслуга за народ, плакетом града Тузле са златним грбом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо Вас каквог сте имовног стања? Ви сте пензионер, је ли тако?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам, нисам ја милиционер, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, пензионер.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Пензионер јесам, пензионер сам још увек. Од имовног стања имам само стан у власништву са супругом, остале имовине немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани раније?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, да ли се води неки други поступак осим овог који се овде води пред овим судом?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте овде у својству оптуженог. Ја ћу Вам дати једно упозорење које стоји по Закону, а то је да пратите ток главног претреса, да можете исто тако да изнесите чињенице, можете предлагати и доказе у своју одбрану, можете постављати питања сведоцима који буду саслушавани у току, тј. испитивани у току поступка,

можете давати примедбе и објашњења у погледу њихових исказа. Изволите седите.

Главни претрес ћемо почети читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац је изменио, она је измењена, је ли тако?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, оптужница је измењена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18.09. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

На основу члана 46. ст.2 тачка 3., чл. 265. ст.1 и 266. Законика о кривичном поступку, а у вези са одредбама из члана 3. и 4. ст.2 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине – ја остајем у потпуности при оптужници измењеној нашим писменим актом КТРЗ број 5/04 од 18.09.2009. године, која гласи:

Оптужница се иначе подноси

Против:

ЈУРИШИЋ ИЛИЈЕ, са познатим личним подацима,

Што је:

За време оружаних сукоба на простору Босне и Херцеговине, БиХ, (бивша Република Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, СФРЈ), који сукоби су се водили између наоружаних формација на страни бошњачког, хрватског и српског народа у периоду од почетка 1992. до 1995. године, и између наоружаних формација бошњачког и хрватског народа, са једне стране са оружаним формацијама Југословенске народне армије-ЈНА, бивше оружане снаге СФРЈ у периоду прве половине 1992. године,

Дана 15.05.1992.године, у Тузли као припадник бошњачке и хрватске стране у сукобу,у својству дежурног у Оперативном штабу Службе Јавне безбједности у Тузли и овлашћењем издавања наредби свим наоружаним формацијама ове стране у сукобу на подручју Тузле, кршио правила Међународног права из чл.19. Женевске конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника у оружаним снагама у рату од 12. августа 1949. године, реч је о Првој женевској конвенцији, која је ратификована од стране Скупштине Федеративне Народне Републике

Југославије («Службени лист» бр.24/50) и Правила из чл.21. и 37. став 1 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба – реч је о Протоколу I, на тај начин, што је супротно раније постигнутом споразуму између Босне и Херцеговине и Савезне Републике Југославије, државе бивших република Социјалистичке Федеративне Републике Југославије о мирном повлачењу Југословенске народне армије са територије Босне и Херцеговине на територију Савезне Републике Југославије, у вези код Споразума је Предсједништво Босне и Херцеговине донело одлуку број 02-11-327/92 од 27. априла 1992. године о мирном повлачењу јединица Југословенске народне армије са територије Босне и Херцеговине и са тим у вези, супротно претходно постигнутом Споразуму између представника цивилне и војне власти Тузле са командантом касарне Југословенске народне армије «Хусинска буна» у Тузли, пуковником Дубајић Милом о мирном измештању 92. моторизоване бригаде ЈНА из ове касарне правцем касарна «Хусинска буна», Скојевска улица, Брчанска Малта, Симин Хан, Бијељина, Савезна Република Југославија, који споразум и одлука су команди ЈНА уливали поверење да током измештања неће бити нападнути, а за коју одлуку и споразум је знао, а поступајући смишљено по унапред од стране Кризног штаба Предсједништва Скупштине општине Тузла, планираном и организованом перфидном плану за напад на колону ЈНА; у намери да се изигра створено поверење, напред наведеног дана око 19 часова у времену док је обављао командну дужност дежурног у Оперативном штабу Служби Јавне безбедности Тузла, након пријема наредбе за напад од претпостављеног старешине команданта Оперативног штаба и начелника Служби Јавне безбедности Тузла, Бајрић Меха, званог «Меша» путем радио-везе, из Оперативног штаба непосредно издао наредбу за напад свим наоружаним јединицама бошњачко-хрватских снага територијалне одбране, Служби јавне безбедности и Патриотске лиге, а које су биле распоређене и у борбеној готовости спремне за напад на положајима у оближњим зградама, у уређеним заклонима на правцу кретања маршевске колоне ЈНА, и то у тренутку када је одвојени други део колоне мирно пролазио кроз Скојевску улицу и раскрсницу на Брчанској Малти, па је тако употребио недозвољени начин борбе који је забрањен по Међународном праву, на основу које наредбе су распоређени снајперисти прво пуцали и убијали возаче војних возила, тако их заустављали и блокирали даљи пролаз колоне ЈНА одобреним правцем измештања, потом пуцали и убијали војнике превожене у возилима који нису били спремни за борбу, нити у могућности пружања отпора, а у колони су том приликом напали и уништили видно и

прописно обележена санитарска војна возила и убили и ранили један број припадника ЈНА који се превозио у тим возилима.

Том приликом је:

-лишено живота најмање 51 припадник ЈНА и то:

Благојевић Радисав, Благојевић Војо, Благојевић Војо из Подгоре, Божић Гордан, Васић Јово, Вујановић Цвијетин, Вукојевић Саво, Гогановић Васкрсије, Давидовић Божо, Деспотовић Славко, Ђурановић Роберт, Ђурић Живко, Ђурић Зоран, Ђурић Миленко, Ђурић Марко, Зеџ Драженко, Илић Владо, Илић Бошко, Јањић Драго, Јовановић Душко, Јовичић Мирослав, Јокић Горан, Јосиповић Младен, Јурковић Зоран, Кулишић Милан, Лазић Ранко, Латковић Слободан, Лопатко Мирослав, Лукић Илија, Љубојевић Ђорђе, Марковић Стојко, Мекић Драган, Мићуновић Владимир, Михајловић Зоран, Михајловић Милан, Мркоњић Ранко, Недић Милан, Недић Радо, Остојић Милорад, Перић Остоја, Петровић Боро, Поповић Ненад, Савић Миленко, Сорајић Божићдар, Стојановић Сретен, Тадић Боро, Тодоровић Драган, Тодоровић Радомир, Тубић Јеленко, Цвјетковић Данило и Џолић Јован

-а најмање 50 припадника Југословенске народне армије том приликом ранили и то:

Бабуновић Цвијан, Баги Иштван, Вукојевић Зоран, Вуковић Радован, Вукмирица Миодраг, Гавриловић Перо, Драгић Ненад, Ђукић Бошко, Ђурић Боро, Жепинић Зоран, Живковић Радован, Илић Горан, Илић Радојица, Јовановић Миломир, Јовић Бранко, Којић Марко, Крстић Радован, Кулишић Бранислав, Кулишић Татомир, Лазић Младенко, Лукић Мирко, Љубојевић Благоје, Марјановић Горан, Марковић Зоран, Мандић Томислав, Михајловић Војислав, Михајловић Данко, Мркоњић Ратко, Нешковић Дарко, Новаковић Славко, Парацић Златко, Пантић Стојан, Пајкић Раде, Пајић Љубо, Радић Слободан, Синановић Миленко, Сарафијановић Жељко, Сарафијановић Милутин, Стевановић Радан, Симић Бранко, Тодић Раде, Тодоровић Зоран, Тодоровић Озренко, Тешић Љубо, Трипковић Рајко, Трипуновић Видак, Ћосић Миладин, Ракић Јела, Модраковић Радован,

И том уништили већи број војних и санитарских војних возила,

-чиме је учинио кривично дело употреба недозвољених средстава борбе из члана 148 ст.2 у вези ст.1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала тужиоце.

Констатује се да је прочитана оптужница Тужилаштва за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, да ли сте разумели оптужбу?
Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Поштовано судско веће, уважени председниче судскога већа, цењени браниоче, респектовани присутни медији и остали у судници, ја сам неколико пута прочитао ову оптужницу измењену и разумео сам шта ми се ставља на терет, али тврдим да то што стоји у оптужници, бар што се тиче мене, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо да изнесемо када будете износили одбрану.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренемо, само по Закону морам да Вас питам, да ли признајете извршење овог кривичног дела или не признајете?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не признајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте сада овде у својству оптуженог. Ви можете да изнесете своју одбрану, не морате ако не желите, то је исто Ваше право. Ако не изнесете, онда ће се прочитати она одбрана коју сте дали у ранијем току поступка.

Како ово почиње све пред новим већем, морате поново да изнесете своју одбрану да би чули, па изнесите шта имате да кажете у вези ове оптужнице.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја бих пре свега, ако ми дозволите, неколико речи, зашто сам се ја одазвао на овај позив Вишем суду у Београду под бројем К.-По₂ 53/10, јер, зато закон ме не присиљава, јер ја сам држављанин Босне и Херцеговине и у Босни и Херцеговини стално живим. Но, ја немам ниједног разлога да бјежим, да се скривам, јер ја нисам починио ово дјело и ту ми је потпуно мирна савјест, онога што сам ја радио и образ ми је чист. Ја сам дошао овде у Београд да на неки начин скинем ту љагу која је стављена на моје име и презиме и да се пред овим судом оперем за сва времена, а на правосуђу Београда је да суди по савјести, да дијели правду или не дај боже, да ми ускрати правду.

Моја смиреност, неустрашивост и спремност да без обзира на оно што сам преживјео за три године и пет мјесеци боравећи у београдском затвору и уљева ми данас нешто више повјерења да ће се о правди темељитије расправљати и да ће се на адекватан начин наћи моје мјесто тамо гдје припада, односно извадити из оног смећа, окружја гдје не припадам.

У претходном раду, ја бих само замолио, у претходном раду на овом предмету, је доста било расправа о чињеницама које нису предмет овог кривичног дјела, а врло мало о ономе што јесу чињенице овог кривичног

дјела. Зато, ако дозволите, ја сам разложио ову оптужницу и ја бих, ако ми дозволите, за сваку ставку дао свој став.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пре него што почнете да износите Вашу одбрану, једно питање, да ли остајете при ономе што сте рекли у одбрани коју сте дали раније, значи у одбрани коју сте дали код истражног судије и на главном претресу и оним изменама које се појављују током саслушања осталих сведока? Ту има неких измена, касније сте допуњавали своју одбрану. Да ли остајете при свему томе?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Видите, председниче суда, ја Вас молим да ме схватите, ја егзактно могу говорити о ономе шта сам ја урадио, али ако се помињу још неке радње и нека лица, ту ја имам такву представу, такав доживљај какав сам изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви изнесите Вашу одбрану, па ћемо онда постављати питања да се допуни нешто ако није јасно. Изволите.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Прва ставка у оптужници је, да сам ја 1992. године био, цитирам, «припадник бошњачко-хрватске стране у оружаном сукобу»: Поштовано судско вијеће, као пензионер сам ангажован у, 06.04.1992. године у органе унутрашњих послова, тачније у Станицу Јавне безбједности Тузла на основу законите одлуке Скупштине општине Тузла. Нисам представљао никаквог старјешину и ни у чему из оквира рада органа унутрашњих послова, нисам могао самостално одлучивати. У редовним пословима стриктно сам се придржавао закона и правила рада, ништа нисам радио противзаконито, нечасно и нељудски. Изражавам чуђење на основу којих доказа ме тужилац у оптужници ставља у, цитирам, «муслиманско-хрватску страну», када је Станица Јавне безбједности Тузла била и данас јесте легалан и легитиман државни орган. Још је чуднија тврдња да сам могао њима командовати, мисли се на ове муслиманско-хрватске снаге, да сам могао њима командовати и наређивати им. У спису нема ниједног документа који би поткрепио ту тужиочеву тврдњу. Исто тако, ниједан саслушани свједок није тако нешто рекао или изјавио.

Друга ставка у оптужницу, цитирам, «у својству дежурног у Оперативном штабу Станице Јавне безбједности Тузла». Оперативни штаб у Станици Јавне безбједности Тузла је неформално постојао, а сачињавали су га припадници органа унутрашњих послова са нешто већим знањем и искуством у раду органа унутрашњих послова. Састав му је био допуњаван и прошириван по нахођењу начелника Станице Јавне безбједности Тузла. Дјеловао је као проширени колегиј начелника и нико није имао посебно решење, нити неки други писани документ из кога би се видело, који су конкретни задаци тог члана у Оперативном штабу Станице Јавне безбједности Тузла.

Трећи став, цитирам га, «са овлашћењем издавања наредби». Дежурни у Оперативном штабу Станице Јавне безбједности Тузла није био командант или начелник Станице Јавне безбједности Тузла, он је био само припадник органа унутрашњих послова у обавези да наређења и сугестије свога начелника Станице Јавне безбједности, биле оне усмене или писмене, пренесе радницима којим он руководи. Ако се то од њега тражи, сугестије других лица према тим радницима, дежурни је био увијек у обавези да овај, усагласи са начелником Станице Јавне безбједности.

Четврта ставка, «издавање наредби свим оружаним формацијама ове стране у сукобу на подручју Тузле». Који су докази тужиоца да сам тада био особа са овлашћењем издавања наредби оружаним формацијама тузланске стране у сукобу. Нема их тужилац, јер никада нису ни постојали. Ради се само о чистој предрасуди тужиоца. У ондашњим политичким и друштвеним условима у Босни и Херцеговини, била би незамислива оваква нека комбинација.

Пети став, каже, «те је кршио правила Међународног права из члана 19. Женевске конвенције и чл.21. и 37. Допунског протокола уз Женевске конвенције за побољшање положаја рањеника и болесника оружаних снага»: Ову инкриминацију ми тужилац ставља на терет, а да прије тога није утврдио, да ли се случај Брчанске Малте од 15. маја 1992. године може сврстати у међународни сукоб. Ако, пак, тужилац сматра да је то међународни сукоб, онда је заиста била обавеза учесника у сукобу, да примењују све међународне прописе. Ту се намеће још једно питање, да ли су учесници у инциденту на Брчанској Малти 15. маја 1992. године држављани различитих држава. Ако нису, онда то не даје право на закључак тужиоца. У контексту текста у оптужници, тужилац је бившој Југословенској народној армији одредио судбину стране војне силе која, цитирам, «ратује на простору Босне и Херцеговине са њеним народима». Када би тужичева тврдња доиста била тачна, онда би се могло рећи да је, цитирам «бивша Југословенска народна армија» окупациона сила, а босански Срби који су били у њеном саставу, колоборационисти онда би нам тужилац требао рећи, шта је бивша Југословенска народна армија тражила на туђој територији. Ту би још било низ дилема – ко се на чијој територији налази, ко напада, а ко се брани. Ову енигму би ипак требали да разреше војни стручњаци, а никако тужилац или међународни правосудни судија.

Шеста ставка у оптужници, каже, на начин, па цитирам, «што је раније постигнутим споразумом између Босне и Херцеговине и Савезне Републике Југославије о мирном повлачењу ЈНА са територије Босне и Херцеговине на територију Савезне Републике Југославије». За такав споразум, нити сам знао, нити сам га икада видео. Истина, после хапшења и ослобађања Ганића у Лондону, о томе се широко расправљало у судској

популацији, али и међу медијима. У питању је, да ли уопште постоји тај споразум. Ако постоји, зашто га нема у спису. На претресу код Апелационог суда, тужилац није могао доказати постојање таквог споразума.

Седмо, седма ставка у оптужници, каже, цитирам, «супротно постигнутом споразуму између цивилних и војних власти Тузле са командантом касарне «Хусинска буна» у Тузли, пуковником Милетом Дубајићем о мирном измјештању 92. моторизоване бригаде из ове касарне». Из којих докумената тужилац изводи овај закључак. Ово је још једна у низу предрасуда и паушалних оцјена тужиоца. Раније нисам имао било каквих контаката са господином Дубајићем, нити сам га уопште познавао. Упознао сам га тек овдје у Београду.

Осма ставка, каже, цитирам «правцем: касарна, Брчанска Малта, Симин Хан, Бијељина, Савезна Република Југославија». Оскудну и непотпуну информацију о евентуалном измештању и правцу измештања колоне добио сам приликом примопредаје дежурства у Станици Јавне безбједности, без било какве обавезе дежурног у вези са тиме.

Девета ставка у оптужници, цитирам, «споменути споразуми су уливали поверење да током измештања неће бити нападнути». Можемо да видимо те споразуме, не знамо да ли он уопште постоји или не постоји, како онда сазнати ко су преговарачи, да ли су то мериторне личности које су могле склапати такве споразуме, шта стоји у садржају споразума, које су обавезе и права страна у споразуму и тако даље и тако даље. Сви знамо да то вријеме није нормално вријеме, већ вријеме бурних политичких и друштвених превирања, када је свим субјектима и државним органима, па наравно и Југословенској народној армији, био потребан додатни опрез, додатна сигурност и безбједност, а чудно је онда да командант 92. моторизоване бригаде из Тузле сједа у прво и то оклопно и борбено возило на чело колоне, те за гаранта своје личне безбједности присилно узима Енвера Дербеговића, Тузлака и начелника територијалне одбране Тузла. Исти тај командант не подузима радње и мјере по правилима службе за колону која је у маршу. Да ли је по тужиоцу, а изгледа да јесте, за то опет одговоран дежурни у Станици Јавне безбједности Тузла.

Ови подаци довољно говоре како и колико је повјерење командант имао у те споразуме, за које немамо егзактне доказе, да ли они уопште постоје или не постоје.

Десети сегмент у оптужници је, каже, те тврдње тужиоца да сам ја за те споразуме знао, како сам ја могао знати за нешто што нисам никада видео и нисам чуо, односно нешто што не постоји, а ако постоји, зашто онда није презентовано то као доказ.

Једанаести сегменти, тужилац тврди да сам, цитирам: «Поступао по унапред смишљено перфидном плану Кризног штаба за напад у намери да

се изигра остварено поверење». Шта рећи за ову бесмислену тврдњу тужиоца осим да је исконструисана. Који је мотив, то сам тужилац зна. Он за инкриминацију «на ватру одговорити ватром» каже да је то сигнал за напад и то напад по перфидном плану. Да ли је неко од живих људи видео тај план, да ли је неко чуо како је гласила наредба за напад, поштено говорећи, наравно да није. Тужилац у оптужници барата постојањем наредбе за напад, а да у суштини њену садржину не зна. Инструкцију за одбрану он је преобразио, претворио у «наредбу за напад». Сваки други коментар ту је излишан.

Дванаести сегмент, да сам 15.05.1992. године око 19 часова у времену док сам обављао командну дужност дежурног у оперативном штабу Станице јавне безбједности Тузла након пријема наредбе за напад од претпостављеног старешине команданта оперативног штаба Станице јавне безбједности Тузла Бајрић Мехе звани Меша, путем радио везе из оперативног штаба издао наредбу за напад свим оружаним формацијама бошњачко-хрватских снага». Овде је тужилац заиста конфузан, неразумљиво је коју он инкриминацију подупире, да ли издавање или преношење наредбе, истовремено и једно и друго је немогуће.

Тринаести сегмент, цитирам: «Које су биле распоређене», говори се о снагама полиције, «борбеној готовости спремне на напад на правцу кретања маршевске колоне». Брчанска малта најжешће инцидентно место заправо је само неких сто метара на траси кретања маршевске колоне дуге неколико километара. Што се тиче узрока и мјеста инцидента она је скоро безначајна с обзиром на цијелокупну ситуацију која се збивала дуж цијеле колоне. Доста података, господине председниче вијећа, имате о томе у спису у изјавама свједока, а посебно оне које је саслушало Апелационо вијеће. Та сазнања наравно ја нисам имао тада, ја сам та сазнања накнадно добио кроз вођење овог поступка, можда и нисам требао ни помињати.

Четрнаесто, каже «Па тако је», цитирам, «употребио недозвољен начин борбе», више нису ни средства него начин борбе, «који је забрањен по међународном праву». Па људи моји, како сам то ја као појединац могао употребити недозвољен начин борбе у вријеме док сам обављао дужност дежурног у Станици јавне безбједности Тузла. Друго, којим се то правима тужилац служи, још је већа бесмислица што тужилац тврди да сам тај начин борбе употребио према војницима који нису били спремни за борбу, могућност или могућност да пруже отпор. Може ли војник који се налази у таквој ситуацији бити неспреман за борбу, ако по војним правилима марш представља борбену радњу онда војници у њему морају бити спремни за борбу. То што по тужиоцу у овом случају нису били, ваљда не може за то одговарати дежурни у Станици јавне безбједности Тузла.

Петнаести, каже «Потом пуцали и убијали војнике који нису били спремни за борбу нити у могућности пружања отпора те том приликом напали и уништили видно и прописно обиљежена санитарска војна возила и убили један број припадника ЈНА који се превозио тим возилима». Зашто ову инкриминацију тужилац ставља на терет дежурном у Станици јавне безбјености када он ни физички, ни оптички нема прегледа возила колоне, нити је гађао, а нити могао гађати та возила.

И шеснаести елеменат који у образложењима фигурира то је неке радње које немају заиста везе за случајевима 15.маја на Брчанској малти. Толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша одбрана. Сада ће Вам поставити питања, прво ће питања да поставља тужилац. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред тога што сматрам да је што се тиче одбране у претходном поступку разјашњено све ово што данас у својој одбрани износи оптужени Јуришић, желео бих да само по мом виђењу ствари му поставим питања на неке чињенице које су по мом мишљењу заиста важне. Ви сте упознати са уверењем које је издао начелник Службе јавне безбедности Тузла у коме пише, «Јуришић Илија био је припадник резервног састава полиције МУП-а БиХ од 06.априла 1992. године до 11.фебруара 1994. године ангажован на пословима члана Оперативног штаба Службе јавне безбедности Тузла». Дакле овде се не каже да је реч о проширеном колегијуму начелника Службе јавне безбедности. Зашто мислите да у уверењу то не би писало?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Питање је кратко, какве везе то увјерење има на случај Брчанска малта од 15.маја, уверење се издаје као докуменат за решавање радни однос итд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Такође у списима предмета постоји и писмени доказ списак организационих јединица Служби јавних безбедности Тузла у периоду од 04.04. до 25.04.1992. године који је Служба јавна безбедност Тузла доставила суду као доказ у коме се такође наводи списак оперативног штаба Службе јавне безбедности Тузла, дакле не никако проширени колегијум, а у ком списку се под редним бројем б. наводи Ваше име и презиме, како мислите да је у два документа дошло до грешке?

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, дозволите да се обратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте да чујемо.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја могу одговорит, заиста не видим сврху постављања оваквих питања. Ја сам јасно, чини ми се, ако ме је тужилац пратио, јасно објаснио шта је то оно што сам ја био дежурни у Оперативном штабу и јасно сам подвуко и сада подвлачим да ја у том Штабу за тај Штаб нисам добио никакав папир, ни решење, ни било какав други докуменат из кога бих ја нешто треба посебно као дежурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а касније добијате уверење.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово касније уверење, које је нама достављено, добијате?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ово уверење ја нисам ни добио у руке него је оно отишло директно ПИО, јер треба да регулише одређени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас сад и тужилац пита, да ли сте били или нисте? Ви дајете Ваш одговор.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја јесам био, ја сам био рекао сам од 06.04.1992. године мобилисан у Станици јавне безбједности Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били у овом Оперативном штабу?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Сви кажу да смо били али нико нема решења, тужилац је те сведоке слушао и чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита, зашто то пише ако нисте били, то је питање, зашто би неко издао уверење где Ви нисте били? Ето то је, да појаснимо.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. Јесам био и не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тврдите да нисте добили никакво уверење.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити икакав документ?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, не, нисам добио решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решење.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Решење или неки други писани докуменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је током 1992.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ви знате добро кад се неко поставља на неко радно мјесто добије решење и у решењу бар неколико ствари шта је то његова задаћа да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли 06.04. када су Вас позвали?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је Ваша дужност? Шта су Вам тада рекли?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па мене су мобилисали у Станицу јавне безбједности, е сад нисам ја био стриктно намењен за дежурство, ја сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте имали своју канцеларију.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Имао сам своју канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте дежурали, је ли тако?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: И повремено дежурао када сам на списку дежурства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су Вам рекли који су Ваши задаци?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је био Ваш задатак ту када сте мобилисани?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине председниче, рекао сам да сва обавештења која начелник има потребу да пренесе својим потчињенима, а није, он не налази се ту да то уради, дежурни на његов захтев. Ако неко трећи тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви преносите његова наређења?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па његова наређења, сугестије, његове инструкције и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нижи органи морају да поступају по тим наређењима која Ви преносите?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако ја кажем да је то наредио начелник, то је њихова ствар, ја дисциплински не одговарам за то ако не извршим наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли извршавали?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Неки јесу, неки нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите тужиоче, извините што сам, да разјаснимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У списима предмета такође постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините само, господине ако Вам је лакше да седнете? Седите ако Вам је.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако је пропис да се стоји, ја ћу стојати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, можете сести и само микрофон. Изволите.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја Вас молим да се ограничимо на фазу поступка која тренутно је у току. Дакле испитивање окривљеног о оптужници, а не изјашњавање о доказима који се налазе у спису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оптужница сад тренутно.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Изјашњавање о доказима, дакле каже тужилац, у спису се налази то и то, па хоћете објаснити шта то значи, то је доказни поступак, а ми тренутно нисмо у доказном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Јуришић је рекао да остаје при свему што је рекао тад, значи све до сада што су изведени докази, ту нема шта, може да му предочи, кроз питања ће му предочити, нећемо те доказе предочавати.

Адв.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Али у доказном поступку. Немамо ми проблем са тим али закон је другачији, бар ја сматрам да је другачији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, имамо то у обзир. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Негирајући постојање перфидног плана унапред припремљеног на које околности је изведен доказ читањем извештаја о раду Председништва Скупштине општине Тузла за период јануар 1992. – април 1993. године са извештајем о раду Тузла Служба безбедности за 1992. годину и наређење Кризног штаба Председништва Скупштине општине Тузла строго пов.бр.3/11 од 04.маја 1992. године у коме се каже, цитирам: «У то доба у Тузли се појављује једна јединица Патриотске

слиге. У свом саставу имала је 65 наоружаних људи. Овој јединици обезбедили смо смештај и исхрану и с њом се настојали договорити да у сукобу са бившом ЈНА не смије ићи одвојено него само под јединственом командом и то истовремено и не смије ући прије него кад за то будемо спремни тј. ни прије, ни послје, него тачно на време», страна 12 овог извештаја. Па како објашњава да се то налази у тим званичним документима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су му позната документа, то треба прво да буде питање, прво треба да буде питање, да ли су му позната документа, немој сада да цитирамо нешто што.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На ова документа се оптужени изјашњавао у својој одбрани на претходног поступку остајући при својој одбрани, дакле ја закључујем да су та документа њему позната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вам позната?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Може одговорити да му нису позната, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је упознат с тим документима, јесте ли упознати с тим документом? Ви сте прочитали списе предмета. Седите нема потребе да стојите.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине председниче вијећа, ја нисам ниједног тог папира који је овде, било је неких папира али не знам. Први пута сам их видио кад сам прегледао овде спис, први пута сам видио, нисам уопште знао да то постоји, нити је то мени ко стављао на увид и не знам да ли је и требао да ми стаља неко то на увид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Треба да вам стави на увид, Ви сте имали право да извршите увид у списе у то време. Само, питање је у то време је ли вам било познато за то?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај извештај је сачињен накнадно, дакле после тих догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли вам познат тај извештај?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А објашњавају и ситуацију која је тада владала.

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мени би извештај био познат да сам га ја потписао, ја тај извештај уопште видио нисам, који извештај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни после, ни после ових догађаја на Брчанској малти, нисте?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ма не, не, само кад је овде предочавана та документа ја сам гледао у спису и нашао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви дошли тог 15. маја на дежурство у Оперативни штаб?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Рекао сам то да сам дошао нешто раније, неколико минута прије 14 сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било Ваше дежурство по редовном распореду дежурства?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па наравно, то је било редовно, не би долазио, ја бих био код куће да нисам имао обавезу да дођем јер дежурство се направи за мјесец дана, људи се упознају кад је ко, забиљежи свој датум и вријеме и онда он је дужан да долази на то вријеме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате кад сте пре тога били на дежурству?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Како ће су сјетити, ја мислим да је у априлу али, кад би ме питали сада, не знам. Тешко је, заиста је тешко, то је протек времена, тешко се сјетити датума и није то један. Ви морате да схватити да сам ја живио четири године у рату и много ствари сам ја проживио, није мени само то било у меморији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да вам је неко упозорење пренео Божо Зорић који је пре вас био на дежурству и ви од њега то дежурство преузели, па можете ли да детаљније објасните о чему се ту заправо ради?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па како би господине тужиоче могао детаљно, долазите, колега испред вас, шта има ново, нема ново ништа, све у реду, идемо даље, који смо разговор водили кад би ме убили ја се не бих могло детаља сјетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте разговарали о томе да тог дана треба ЈНА из касарне «Хусинска буна» да изађе?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нисмо, нисмо ми нити је Божо, нити сам ја знао да ће Армија тога дана излазити, он је имао неке врло оскудне, врло непрецизне информације шта је, као можда, е сад то можда, можда и неће, све је можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте нешто детаљније о тим околностима говорили и изјашњавали се приликом давања своје одбране у претходном поступку, да ли се сећате да сте се о томе нешто детаљније изјашњавали?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: На шта мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је Вама Божо Зорић рекао да је за време његовог дежурства долазио начелник Бајрић Меха и да је њему рекао да тога дана излази ЈНА из касарне и рекао му којим правцем и да је то он Божић Зору рекао да пренесе Вама и да с тим у вези Ви посебну пажњу обратите на поједине полицијске станице и рекао вам ко је, да ли се сећате тог?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па добро, сјећам се такво нешто, да ли баш у том контексту како сте прочитали или како сам ја изјавио, можда сам ја и тако изјавио, не сјећам се, али суштина је у овоме да ми је рекао да треба да се мало већа позорност обрати на те станице па ми је цитирао које, из кога, да ли смо нас двојица или не знам ко трећи закључивао да би то могао бити правац кретања те колоне или не, нисам у то сигуран, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како би данас описали ту ситуацију непосредно пре настанка те жестоке пуцњаве о којој сте говорили у делу ко је био све са вама у тој просторији где сте се налазили Ви као дежурни Оперативног штаба?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам, чини ми се, и тада Вама рекао да је то просторија начелника Станице јавне безбједности, канцеларија она је окружена с једне и с друге стране канцеларија, обично су тамо људи радили редовне послове, често су била врата отворена, неко из неке канцеларије утрчи, истрчи, али оно што сам ја и данас и увијек задржао и у то сам ја убијеђен да сам ја тако видио, можда то и није тако, да је ту био чувар, да сам био ја, знам да сам ја сигурно био, у то сто посто вјерујем. Да ли је био Бодо, да ли је био Меша, да ли је Славуљица улазио, да ли су, биле су неке двије девојке итд, ко је улазио, кад је излазио то је заиста, не знам, не знам како да ме схватите као човјека, нисам ја фокусирао компјутер па да забиљежим јер нисам забиљежио кад је ко улазио и кад је ко излазио. Било је, дође људи неко донесе кафу, неко донесе, неко дође само онако да се исприча и оде, јер то није била нека комора затворена, то је обична канцеларија у којој је сједио и начелник, ако је он ту дешавало се да је он дежуру преместио у сусједну канцеларију, дакле да њему не смета, његове послове да ради и тако. Дакле није то нешто фиксно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након сведочења Бајрић Меша и Николић Будимира Ви сте делимично ту своју одбрану изменили и појаснили па да ли при том појашњењу остајете данас, како то данас видите обзиром да су они то присуство своје у Штабу недвосмислено потврдили?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Сви ми имамо нека своја виђења и шта је ко у глави меморисо и забиљежио у то не улазим, али оно што сам ја забиљежио и чега сам ја сигуран, убијеђен, да јесу били једно вријеме, не цијело вријеме, једно вријеме су били и Меша, био је у моменту одлучујућем да се она његова сугестија пренесе његови потчињени «на ватру узвратити ватром», а онда се изгубио. Ја сам о томе објашњавао, ја сам био у неком таквом стању да нисам томе једноставно могао да пратим, нестао је и онда је била моја потрага да га тражим јер ми је тад још више био потребан. Говорио сам да нисам могао да га нађем, да сам у једном моменту потегао и телефон Бешлагиха иако се он не сјећа, ја сам га и неки дан питао да ли се сјећаш, каже «Не сјећам се», па како се не сјећаш кад сам те звао, каже «Па добро, можда и јеси али шта је све прошло кроз главу, колико информација, где то све смјестити, где ће то све забиљежити то је индивидуална ствар».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте у својој одбрани говорили детаљно о Вашем понашању након добијања информација са терена да нисте знали шта да радите, да сте умали од стола, да сте ишли до прозора да послушнете итд, то је једно дакле време које траје, а сад изјашњавање ове

двојице сведока који кажу да су седели ту, да Ви нисте устајали иза стола, да је он Вама издао наредбу, да сте Ви ту наредбу одмах пренели иза стола, да ту није било никакве разлике временске па можете ли сад да кажете је ли дефинитивно мењате ту одбрану како се то догодило или остајете при том ставу да Меша Бајрић и Николић Будимир нису били у тој канцеларији те да сте Ви заиста устајали од стола ишли до прозора да ослушнете да ли се чује пуцњава па тек потом ту наредбу пренели када је накнадно ушао Меша Бајрић?

Опт.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ни данас кад сједимо и кад о том разговарамо не можемо да сравнимо. Сви колико нас је било скоро сваки има неко своје виђење. Ја говорио сам оно што сам и ја доживио и што сам ја радио, то за себе могу да тврдим, а шта је ко, где је био и шта је радио, у ком моменту, кад су дошли гласови, како су дошли гласови, јесам ли ја устајао до прозора, можда је и махнито или не махнито, не знам ни ја, ја заиста не могу ту бити егзактан, а поготово не знам шта те радње могу једноставно да утичу или не утичу на догађања на Брчанској малти. Не знам, да ли смо се ми вртили, бранили од мува или је и то разлог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте се такође изјашњавали, а потом да кажем делимично изменили одбрану у погледу чињенице да ли је у тој канцеларији где сте Ви дежурали постојао телевизор, да ли је био упаљен, да ли је преношена ситуација у вези са изласком колоне ЈНА из касарне «Хусинска буна», а ту чињеницу је касније недвосмислено потврдио сведок Бајрић Меша и Николић Будимир и неки други сведоци који су ту повремено улазили, па како данас можете да се изјасните о тој чињеници?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ни данас не могу егзактно се изјаснити, кад би све снимали где се тај телевизор налазио од Мешине канцеларије, Душкине канцеларије до просторије где је радио Никола Славуљца, не знам још где је ко успео да га однесе и да га гледа итд., није ми он уопште био интересантан нити ми је шта служио нити сам се ја с њиме служио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ове чињенице које сте Ви прво изнели у својој првобитној одбрани, а потом делимично изменили након саслушања ових сведока управо говоре о томе што сте Ви хтели да ме питате чему то све служи. Служи, дакле, увид у ситуацију на терену и да то Вама није било непознато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустимо закључке тужиоце, то ћемо касније, него 'ајмо само на питања. Нема потребе браниоце.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само неколико питања. Господине Јуришићу, да ли сте на било који начин утицали на ток информација које сте добијали са терена радио везе?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Никако људи моји, сведок вам је говорио овде експлицитно и да је било наређено.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моја, дакле, информације које стижу до Вас, да ли сте на било који начин на те информације утицали?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте на било који начин утицали на то шта ће поводом тих информација учинити, рећи или одлучити Меша Бајрић?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нисам, то је његово право да нареди, каже шта он мисли да треба да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте на било који начин утицали на то како ће он формулисати реченицу коју Ви у ветар преносите?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте на било који начин утицали или могли утицати на то како ће та реченица бити реализована на терену?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете ли ми рећи само кога сте у том моменту имали од породице?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Од породице?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У то вријеме моја супруга, која је била у радном односу, ја сам био у мировини, један син је био са нама у Тузли, а један је био на Војној академији овде у Београду.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Где је супруга била тог дана 15.05.1992. године поподне?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Супруга је радила у основној школи, то се звала „Јусуф Јакубовић”, сада се зове „Туша”.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Колико је то далеко од Брчанске малте, та школа?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То је једно 150 метара од нашег стана, можда и мање, 100 до 150, нисам сигуран, нисам никад мерио.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Још само једно питање. Ваша супруга је, нажалост то морам да питам, Ваша супруга је по националности шта?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Српкиња.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Ево овако, да би разјаснили неке чињенице, ми смо ново веће, па што каже, нас интересују још неке ствари, можда ћемо поновити нека питања која су Вам поставили колеге, али занима ме овако. Ви сте били тада дежурни, је ли тако?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали су командири који су постављени дуж свих месних, у свим месним заједницама постојала је јавна безбедност, је ли тако, то је било после?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Постојало је руководство једне станице, резервне станице полиције, дакле, командир, заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, резервни станице полиције те где постоји командир, заменик. Колико је било тих резервних станица полиције, 45?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мени фигурира да је било 45 месних заједница и толико отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је Божо Зорић рекао да обратите пажњу на ове, на пар тих по томе што је Меша рекао њему, а он је пренео Вама?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Није то било онако стриктно да кажем знаш мораш то, него дај мало посвети више пажње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте посветили пажњу, да ли сте имали контакт, како сте вршили?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Радио везом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали су сви радио везу командири?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, само командири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су људи на терену имали радио везу, да ли имате тај?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, па то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали мотороле као што сада полиција има своје мотороле?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мотороле су имали командири и користили су је у оном моменту кад нису у седишту месне заједнице, дакле, вани кад су на терену итд., користили су мотороле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су се налазили у седиштима месних заједница, је ли тако, командири, ако нису на терену?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месне заједнице, да ли сте имали бројеве телефона месних заједница где се они налазе?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не знам да ли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Ви сте дежурни, мислим сви смо војску, бар мушки део је завршио војску.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја се нешто не могу сетити да ли је био преглед, али имали смо телефонски именик града Тузле из кога смо могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, могли сте да позовете телефоном одређене месне заједнице да се распитате шта се дешава? Кажете 15. је Ваша супруга радила, је ли тако?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо у списима предмета доказе да су 15. школе завршиле свој рад. Зашто су школе завршиле кад је то требало да траје дуже, зашто је школа свој рад прекинула раније? Зашто су раније почели?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине председниче, ја не знам, о томе одлучује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекла супруга да школе прекидају раније?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Није ми рекла, она је радила тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радила тог дана?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Радила редовну наставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редовну? Јер овде имамо доста сведока који изјављују да су их пустили тај дан, да је била завршена школска година.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ова школа где је моја супруга, ова школа је у нашем окружењу, ја мислим да, колико се могу сјетити, сад не знам, боље то зна супруга шта је било, како је било, какве су инструкције добили од Министарства за образовање, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су почели да Вас позивају са ових радио станица, рекли сте није Вам се представило то лице које Вас је позвало први, за неке сте, ову другу двојицу сте препознали по гласу ко је, али за овога првог нисте знали. Како сте могли да проверите да ли се стварно то дешава што Вам се јавља или се не дешава?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте имали начин да проверите?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви онда преносите Мешину наредбу „на ватру ватром”, а не знате шта се уопште дешава на терену?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја бих у том моменту назвао Мешу и рекао му да сам добио такво и такво обавештење са терена, није ми се човек представио, имате ли могућност, отиђите, пошаљите некога тамо, односно видите ви са командиром кога може да пошаље на то место итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да разјаснимо, да ли је Меша тада био са Вама у канцеларији или није било?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Једно вријеме је само био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је питање кад је почело прво оно позивање да долази до пуцања од стране, како Ви кажете?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, тад није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада није?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Иако он тврди да је био, ја не могу то тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не можете тврдити да је он био? Да ли, овде имамо налоге Апелационог суда да се испитају лица која су била распоређена уз, да ли познајете нека лица од тих командира који су били на?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па видео сам кад су долазили овде, кад су позивани као сведоци или кад сам их линком гледао познао сам неке, неке нисам никада знао, нити дан-данас знам о њима ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па не знам, то су људи који су дошли накнадно после мог пензионисања у служби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто сте изјавили да нисте били уопште упознати да, сем што Вам је рекао Божо Зорић да ове јединице излазе, зар Вам нико није јавио да пролази, да почиње да пролази војна колона, нека од ових станица командира да каже ево пролази сада кренула је војска?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Мени није, али видео сам у сведочењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер кажете, извините што Вас прекидам, све, каже, иде према начелнику?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја имам дојам да Ви видите то мјесто као неку централу у коју све мора да уђе. Меша може имати ручну станицу и може комуницирати мимо дежурног са свим на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има Меша ручну станицу?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да није имао.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па добро, можда му је у колима, он је рекао да му је остала у колима, ја не знам где му је, али имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је имао ручну станицу, да ли сте позвали њега кад је почело то да Вас позивају?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Тад сам звао и имао проблема да ми се не јавља, зашто се не јавља, да ли је станица у квару, да ли није он код станице, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је временски период прошао од кад су Вам јавили да ови почињу да пуцају, а да Ви ступите са Мешом, колико је временски прошло да се Меша појавио, да кажем?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То временски је тешко децидно рећи колико, мени су тада минуте биле године, то је било једно вријеме, није то велики, нису велике паузе биле, то само знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телевизор исто нисмо решили питање да ли је био или није био телевизор код Вас, Ви тврдите да није био?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То је моје виђење, моје виђење, можда је и био, ја нисам га једноставно регистровао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте преузели у два сата?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко јавио да је дошло до неких пуцања око касарне пре тога око два сата?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било? Ни код ових командира није јављено имамо проблема?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ово оружје, да ли Вам је јавила територијална одбрана да се развлачи, што кажу да је?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То је јављено кад је први део да је враћен, ја сам питао зашто је враћен и онда ми је објашњено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то јавио да је враћен?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Опет не знам ко је, ја сам у дилеми данас да ли је то Пашага, да ли је то Нико, не знам, стварно не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вас питали овде, нисте имали неке своје позиве, лозинке да се разликује, тако да вас, да кажемо војска слуша или било ко други?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, нисмо, то је покривала само град, јер свака општина је имала своју станицу и онда је унешено да помогне да се буде присутније на своме терену који покрива та станица, јер нас нису интересовали послови у Сребренику, Лукавцу и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је војска пре тога излазила?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пролазила кроз Тузлу? Да ли је ова 92. излазила?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јесте, то сам ја могао видети и на медијима и на телевизији или саопштења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких инцидената тада?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Било је неких мањих, али све се тад заједно радили с војском и то решава Меша, његова полиција и полиција војна у договору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Вас питали, питаћу Вас и ја, да ли сте присуствовали неким састанцима које је одржавао Меша?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Меша које је одржавао? Јесам можда да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је Меша говорио на тим састанцима, да ли вас обавештавао шта се дешава са иселјењем војске?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, није, није уопште војску ни помињао, говорио је о томе да је се појавио, да је више крађа, да је у већем обиму нарушен јавни ред и мир, онда је рецимо говорио да је тешка ситуација у Бијељини, да се морамо припазити да се из те групе који су убијени у Зворнику не провали, не уђе у Тузлу и тако, у контексту тог безбедносног аспекта града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог дана имали неке позиве од грађана, то Вас питам, да ли је према Вама долазио, да ли су Вас обавештавале, ови командири?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам рекао шта, чекајте.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па не, нису грађани могли ни доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу Вас командири обавештавали да су и грађани обавештавали да се дешавало да се улази у станове од стране полиције?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, нисам ја то могао уопште остварити увид у то да ли су радили, вероватно да јесу, било је рутинских контрола напуштених станова итд., али ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У неким исказима сведока постоји чињеница су се станови који су били окренути према улици улазили полицајци и да су те људе исељавали. Да ли је неко можда позвао полицију па питао зашто се то ради?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, о томе егзактно могу дати свој суд, дежурни, зграде су имале та нека кућна дежурства и на улазу у зграду је увијек био неки дежурни који је евидентирао улазаи, излазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто питање, да ли Вам је било познато да постоје запрете на улицама, да ли знате о тим запрекама нешто?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То су ме и овде питали. На линији у којој ја идем, то је средишњи део града, ту није било, а на раскрсницама, рецимо на Брчанској малти, не знам у Шишком броду или ова горе према Хусину, ту где су радили мешовити пунктови војске и полиције имали су они неке врсте запрега, али оне су им служиле да се успори ток саобраћаја да би могли евидентирати или не знам контролисати нека возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још да Вас питам, знали сте да војска излази из Тузле, да ли сте знали за споразум уште између ЈНА и?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ма не ни говора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да постоји било какав споразум, да ли се причало у Тузли да ће војска изаћи, да се празне касарне?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, не, мени је то товарено, ја сам питао господина Дубајића „да ли Ви мене познајете”.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим директно за господина Дубајића, да ли Вам је уопште било познато да се исељава војска из Тузле?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам било познато, Ви сте рекли из медија сте сазнали за неке, али сте сазнали за медија да постоји неки договор између тадашње СРЈ?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја немам снаге и моћи да вама дочарам ту своју позицију. Нисам ја тамо нешто коме треба некаква информација или тако даље, ја сам само радник који треба да одради један одређен део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли да сте добили орден. За шта сте добили тај орден?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Заслуга за народ док сам радио у Социјалистичком савезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово после за Тузлу златну плакету, зашто су Вам то дали?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То је опет, то је мирнодопско, мој мирнодопски рат прије рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата, значи све су за пре рата?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јесу прије рата, јесу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Хтела сам само да Вас питам да ли сте и када сазнали за ове распоређене снајперисте који се помињу у оптужници?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја уопште не знам да су они били.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Вама се ставља на терет да сте део овог перфидног плана, па који укључује и знање да су снајперисти распоређени?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја кад гледам ову оптужницу, замишљам себе, видим себе као неког страшног војсковође, али ни зрно од тог војсковође нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, кажете у том тренутку тог дана нисте, да ли сте касније чули да су били заиста распоређени снајперисти?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Никада?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Колико је било жртава на супротној страни, према оптужници се наводи хрватско-бошњачка страна, овде имамо број жртава?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам видео четири посмртнице у ходнику кад се улази у зграду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Полицајаца?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Полицајаца. Колико је било рањених, то заиста не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: За жртве питам?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Једно дјете је било из цивилства је погинуло, а то сам сазнао из изјаве господине Меше Бајрића.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А од полицајаца четири?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Четири.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Кад су те посмртнице биле у станици милиције?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Залепљено на оно где стоји огласна табла, па залепљено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: После 15. маја, је ли?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ма није 15., 16. и 17.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па то после 15?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: После 15. маја је залепљено, то је вероватно позив да се оде на сахрану колегама итд.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте сазнали где су ти људи погинули, где су били распоређени?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па то су Ваше колеге полицајци?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нисам ниједном видео, ни пола човека нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не сумњам да нисте видели, с обзиром да сте касније и оптужени. Да ли Вас је заинтересовало где су били ти који су погинули, ти полицајци где су били распоређени да ли сте се после интересовали?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: На то питање Ваше би могао егзактно одговорити Мешо Бајрић, као начелник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте га никад питали, кажете седите често о овоме причате итд?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја се не сећам јесам ли га питао или нисам, али.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не сећате се? Добро, онда ћемо. Рекли сте да за споразум не знате ништа?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А за ову одлуку другу за коју Вам се такође у оптужници наводи да је донета на основу раније постигнутог споразума?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам позвао се на одлуку о мобилизацији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, говорим о одлуци о мирном повлачењу јединица, која је према наводима оптужнице донета на основу раније постигнутог споразума, овде не пише да ли је усмени или писмени споразум, то ћемо још утврђивати надам се, али каже одлука донета о мирном повлачењу, да ли сте за њу знали или сазнали касније и кад?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не. Ја сам само то чуо из оптужнице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Али малопре рекосте обавештени сте усмено нешто од овог покојног Боже Зорића да. Да ли има нека одлука да ће они да излазе из касарне итд?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, то је била неформална информација, можда ће да, рекох да обратите пажњу на те.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, на тај начин Ви тог дана сазнајете да ће можда да се повлаче?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Можда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли можете да нам прокоментаришете или објасните, не као неки стручњак, војсковођа или вештак, што Ви наравно нисте, већ као лице инволвирано у цео догађај и оптуженог, па претпостављам и лично заинтересовано за такву ствар, није мали број људи, сложићете се, погинуо, како можете да објасните ту чињеницу да први део колоне је прошао без паљбе?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нит' сам вам ја то видео, нит' сам ја то чуо, ја у ствари чуо сам из оптужнице, ја то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, нисте ме схватили, ја се надам да сте и Ви кад смо ми сазнали, претпостављам да сте и Ви некада то сазнали, да ли сте се некад запитали како је то дошло до тога и да ли сте причали с људима који су ипак, овде све знате овде поменуте у случају, али ми не знамо?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: После боја лако је били побједник, али то сам гледао на филмовима, видео сам то, али како је дошло, због чега је дошло то ми није познато.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ни са ким о томе нисте причали јер Вас није занимало или нисте питали или шта?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да Вам кажем, што сам мање питао боље сам пролазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја Вас сад питам и као човека, не као оптуженог, значи имамо овде?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Кажем, имам комшија, пријатеља који коментаришу, коментарише свако на свој начин како доживи и види.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја те комшије не питам, питам Вас?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Али ја не знам на основу чега се тако збило, шта је узрок томе да се раздвоји, ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја Вас питам да ли сте чули, да ли сте се информисали и како Ви то објашњавате?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли Вас није интересовало или шта?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Је ли Вас није занимало или нико никад о томе није причао?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ни данас не верујем причама које се причају зашто је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То је егзактна чињеница колико ми из овог списка видимо, је ли, да је први део колоне?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Било је ван мог утицаја, ван мог утицаја, а сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не говоримо о тренутку кад се дешава, накнадна сазнања ме занимају баш у погледу те околности ако имате или ако немате реците?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Шта ја знам, можда је из онога како се види на филму можда је неко возило се запретило па је онда дошло до застоја на улици, јер нису то велике улице, широке, то су обичне улица са два тока, двосмерне и онда ако се на једном краку запрети нешто онда дође до ланчаног застоја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ови прођу, а ови?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ови одоше, ови остану.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А возачи прво пуцано на возаче?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Откуд знам ја на кога је пуцано прво.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, ја Вас питам? Ја само из оптужнице ово што Вам тужилац ставља на терет пошто је овде у питању перфидни план, значи овде више није на терену реално без нечега или што је у глави учесника догађаја, морамо да улазимо и у те сегменте, с обзиром на оптужницу, па Вас питам да Ви то прокоментаришете ако можете?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Можда је боље да то тужилац, ја не знам како је то ставио он у оптужницу зашто је на основу ког виђења којих доказа, ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви не знате? Добро. Имала сам још једно питање, али сам заборавила, па ће колегиница нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ево ја ћу укратко, држаћу се стриктно оптужнице. У овој оптужници је стављено да сте Ви непосредно издали наредбу за напад. Ви сте рекли да нисте имали такво овлашћење да издајете наредбе, а да ли ја добро разумем да сте имали овлашћење да пренесите наредбе?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Генерално оно што претпостављени, дакле, мој старешина нареди ми ја сам био у обавези да то пренесем његовим потчињеним, не грађанству него његовим потчињеним, дакле, оним људим којима он руководи. Ако се неко трећи јави, не знам Селим или било ко се јави, па каже требало би то, то, то што он каже требало би то, то, ја морам пренети Мешу и казати „Меша тражи тај и тај, мисли да би требало то, то, јеси ли ти сагласан да се тако пренесе или ћеш ти можда директно да комуницираш са тим тамо људима?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми да ли сте, везано за овај перфидни план за напад Кризног штаба, да ли сте, рекли сте да то немате таквих сазнања, да је перфидни план постојао, а да ли сте накнадно интересујући се за везано за сам догађај, сазнали да је евентуално

на неком нивоу постојао неки перфидни план за који Ви у то време нисте знали?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја ћу Вам прво рећи један свој лични суд око тога. Од осамдесет и неколико сведока колико је прошло овде, нико није поменуо тај план. Е сада, у Тузли сад отприлике живи 120.000 становника, кад би Ви неовисно од мене отишли да направите анкету и да питате то што Ви мене питате, нико Вама не би рекао да је постојао план, јер га нико није видио, нико чуо, а немогуће је све што се дешавало и мање потврде и не знам признања и уверења су долазила на видело, а да на такав неки план не дође на видело. Ја бих волио да видим чисто ради себе, али ја сада са ове дистанце, са овим сазнањима могу скоро 90 посто тврдити да га уопште није било и нити је био потребан, јер ту видите нешто ако би правио неко план, сад ја закључујем, неки моји ванских посредних сазнања да је председништво коме је председавао Алија Изетбеговић директно налагао општинама задатке, око тога има неке документације, видео сам у спису, што би сада, питам се, што би сад то Селим или неко други у Сребренику и Лукавцу из тога могао да вади као неки свој план, да су то били генерални задаци, не знам да је све ишло на то да не дође до онога што је дошло тамо, а ово ја видим да је то измакло контроли и да то нико није ни знао ни очекивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми ово „на ватру ватром”, шта је то за Вас значило? У оптужници се помиње неко издавање наредбе за напад, шта је то?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Кад ми је рекао „пренеси ово моје, на ватру одговорити ватром”, прво мало да Вам кажу угризо за језик шта то и сам са собом, али ништа ја не видим у томе, значи, мораш се бранити од некога ко те угрожава, а ја знам, мало ми је чудно било, знам да по правилима полиције да је полицајац овлашћен да ако неко на њега упери пиштољ да узврати ватром. Овлашћени је да кад се угрожава имовина и људи од неких других људи који угрожавају исто тако ватром да употреби ватру без ичијег питања, то му закон дозвољава. Ово што су они сада тражили са терена, ја не знам заиста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли то за Вас било пренеошење наредбе за одбрану?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ништа друго, шта ће бити друго, али није, ово је моје сада дубоко увјерење, говорим сада исконски као човек, никакве везе та сугестија и наредба није имала на ток догађаја. Зашто? Па зато што је ватра већ отворена и ти људи који су тим вапајем тражили неке сугестије вероватно су били сами у ситуацији, јер они командују тамо тим јединицама, у ситуацији да не могу вратити првобитно стање и онда у том белају, 'ајде сада да још питамо некога шта сада да радимо, шта сад да

радимо ако је добио задатак да колона мора мирно проћи, а ево ово се десило, шта сад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само бих још питала везано управо за споразум о мирном повлачењу, рекли сте да то нико није ни видео и не зна, везано за ову одлуку, то Вас је питао и члан већа, кад сте Ви први пут сазнали за ту одлуку председништва о мирном повлачењу?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Овде кад сам дошао у Београд, кад сам притворен.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кад сте дошли у суд у Београду?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И на почетку Ваше данашње одбране сте рекли да, тужилац ставља овде ЈНА као страну силу, да је то међународни сукоб. Какав је карактер тог сукоба према Вама, како сте Ви третирали тај сукоб у то време када се дешавало?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја не могу, мислим, то је игра ријечи, али скупа игра ријечи, овај, рећи да је сукоб, он може бити дефиниција, битно је само да су у сукобу двије државе, двије војске, тако да. А ако се то тако посматра да је ЈНА једна војска, а не знам неке тамо, како је тужилац назвао, паравојне формације, друга војска. Е сада постављам питање, зашто се даје судбина Југословенској народној армији где је мој син био, даје јој се атрибут да је страна оружана сила или да је окупациона сила. Ја то нисам могао да сажваћем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је према Вашем схватању, у то време, 15. маја 1992. године, то био унутрашњи сукоб?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, не, шта је узрочник, шта, унутрашњи не, по мом сазнању, ја не знам то да дефинишем, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само нека питања да ја поставим, која сте отворили, још нека питања. Да ли Вам је познато можда, након што се овај догађај десио, шта се дешавало са овим војницима, да ли Вам је познато шта се дешавало са обдукционим записницима? Колико видим, не могу се наћи сви обдукциони записници. Да ли Вам је причао нешто Меша који је био начелник, шта се дешавало са тим?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ма моје је, не знам, имамо ми сада пуно једни другима приговорити шта је требало урадити, а шта се није урадило, и са једне и са друге стране. И вероватно сам и ја дошао у ову позицију због тога. Требало је, људи моји, формирати комисију и војске и цивила, требало је утврдити име и презиме ко је погинуо, где је погинуо, како је погинуо, да ли га је мина или га је метак погодио и тако даље. Ја немам, нека ми опросте сви, али ја и данас немам јасну слику колико је људи

страдало од стрелица, од метка, а колико од пожара и експлозије. Заиста нико то није направио анализу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам још, кажете, чули сте вапај. Када су ти вапаји били, прво је био, имамо овај снимак догађаја, па у њему један пуцањ, два пуцња, четири пуцња и онда почиње опште пуцање на колону која се налази у средини, у сред између зграда.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тада када сте чули, да ли је неко од вас, да ли је «Меша» рекао, дај, заустави, треба колона да изађе, зауставите пуцање?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Није нико рекао да се заустави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нико није рекао?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нико није зауставио то пуцање у том тренутку када је кренуло?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја мислим да је говорио о томе свједок Јурић, он каже, «и да ми је неко наредио да зауставим, ја нисам био у ситуацији», јер то је отворило, нема он сада, рецимо његова јединица држи неки простор од сто, двјеста метара и како он сада да дође од сваког до сваког да му пренесе то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Члан већа Вас је питао за ове снајперисте, из разлога што на сликама, на фотографијама, уствари, које се налазе уз налаз и мишљење вештака, постоји концентрисана паљба у шофершајбну тачно где се налазе, па зато Вас пита, да ли су били некада, да ли сте Ви уопште имали у Вашој Јавној безбедности снајперисте?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја толико сам радио тамо, ето и пензију зарадио, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали неки стрељачки у Тузли?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Додуше, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко стрељачко друштво?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Морам да Вам објасним зашто ја нисам видео, јер мене није занимало то материјално-техничко, овај, и где се држи и шта се држи, ја сам више био организациони старешина за функцију Супова, Лукавац, Живинице и тако даље, то сам радио. Ја Тузлу, ево ја сам тамо мобилисан, скоро Тузла ме је најмање интересовала, јер то је у седишту где је и овај центар, у истој згради и никада нисмо имали потреге, хајде да видимо «Мешо» где ти држиш, шта држиш и колико имаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питање је, да ли знате, да ли је у Тузли постојало стрељачко удружење неко?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Стрељачких удружења, ја мислим да је било два, три, док је мој син био мали, овај, вјежбао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато кажем, погледали сте ове снимке, видели сте да постоје, па кажем, јесте разговарали са неким о томе, од колега, кажете, причало се.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Када се разговарате са грађанима, они од пушке виде свашта. Дефиницију снајпера у оном правом смислу, овако како Ви мени постављате питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам само, да ли знате нешто о томе, да ли сте имали касније нека сазнања о томе?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са ове две девојке што су Вам седеле у акнцеларији, за које не знате ко су?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Оне су седеле ту без наоружања, неко је провалио тамо, то, али после се испоставило да оне нису то, него да су оне ангажоване као раднице за печење кафе и разношење поште и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то рекли, то сада ево чујем.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, то сам чуо накнадно, нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте питали, зашто оне седе у дежурани?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, морам још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће да пеку кафу, а седе са Вама у дежурани.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако ми дозволите, само да објасним. Када сам дошао у Београд и када се ово десило са мном, мени је у глави пукао гром, ја сам био сав растурен, не знам ни шта причам, једноставно, то се никада у животу, не само мени, него никоме од моје фамилије није десило. То је страشان шок био за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ипак дежурни значи у тој соби се, што се каже, долазе разни подаци и седе Вам двоје непознатих људи за које не знате ни ко су, и то девојчице, кажете, од петнаест година. Шта оне ту раде?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ви када долазите тамо, имате претходног, ако је још начелник неупутно, некултурно једноставно је питати, ко је овај, шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како неупутно када Ви ту седите?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па неко је и њега поставио као и мене тамо, и њега је неко тамо поставио, не знам зашто га је поставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има још неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Сетила сам се, само кратко. Опет претпостављам да сте после причали о томе, ко уби те људе и то са овим Мехом Бајрићем, он је био командант Оперативног штаба чији сте Ви дежурни тог дана, је ли тако и преносите ту његову наредбу. Ко распореди те снајперисте, колико их је било, шта то би, шта каже Меша?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ни данас, моја нека резерва да у то верујем, што год ми је рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не сећате се?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ни колико је тих људи, ко је њих ту распоредио?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ма, то више ми је као и Ви, сваки други из медија, кретало се то бомбастично, ја не знам шта је разлог, овај. Недавно сам прочитао овај, једино могу сада да закључим шта је разлог, Милић што је био председник СДС-а у Тузли, он је тражио од војске да му доставе тај ваљда 16.-ти, да му доставе списак колико је погинуло, не знам колико смо рекли, 14, 15, не сећам се сада како пише у новинама, овај, а он је рекао, «морамо то ако нема ту, морате из Јасеновца довести».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, нисте моје питање схватили, ја Вас питам конкретно, непосредно Ваш контакт са командантом Оперативног штаба након тог догађања, јесте ли га питали и сазнали, колико је било снајпериста, ко их је распоредио и где? То Вас питам.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Наш растанак је био у раним јутарњим сатима, када нити он, прво он није био расположен да о томе говори, а друго, ја без обзира колико сам га молио да ми нешто каже шта се тамо десило, он је ипак био на терену, он је рекао, «сутра ћемо о томе, ево ти, уморан си, ево ти мој возач»:

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хајмо сутра, шта би сутра?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Сутра опет одгођен тај састанак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, шта је било прекосутра?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Прекосутра више нису мене ни позивали на састанак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте га виђали, сада га виђате, кажете, и када причамо о томе.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Зато сам добио отпусницу из органа унутрашњих послова.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Зашто?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Отпустио ме је зато што пуно питам, наводно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, Ви нисте сазнали ко је те људе распоредио, на којим локацијама, ништа не знате?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала Вас је колегиница, да ли сте знали уопште који су људи распоређени'?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, па откуд знам. Видите господине председниче, пуно је људи из резерве ангажовано, из радних организација, ја нисам знао, ни физички, ни психички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали како су распоређени?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немам појма, нисам за те послове, уопште тај део послова никада нисам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако је то све, да ли има још неко питање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам једно додатно питање, пошто Ви више пута понављате и на друга питања да сте били мобилисани у Служби јавне безбедности, да ли знате да ли је у том извештају и у том списку и тако даље где је наведено Ваше име, стоји да сте Ви добровољац? Дакле, нигде не стоји да сте мобилисано лице, него стоји изричито да сте добровољац.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У Тузли, ниједна мушка глава није била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, када будете добили реч, онда можете да говорите, сачекајте да чујемо.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине тужиоче, у Тузли у то вријеме, све што је могло ходати, све што је могло радити, било је негде укључено. Е сада, јесам ли ја могао сједети код куће скрштених руку и да ми дође неко и да ме приведе да сам дезертер и овако и онако, нисам могао или да сам изашао на улицу, ја бих морао бити, ружно, стварно је ружно вријеме, асоцира на стварно ружне ствари, тресем се. Нисам могао ја бити недобровољац, али боље бити добровољац, па добити неки лакши посао, него мобилисан, па онда те на линију ћушне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, колико ја могу да закључим, да сте Ви били добровољац, а не да сте мобилисано лице? Разумете разлику између та два појма, односно та два статуса, али, овај, колико је то на крају крајева овај битно за оцену доказа, остављамо велу да оно о томе одлучује, јер је то његово искључиво право, али ево ја само да разјаснимо ту чињеницу која у документима стоји, да сте добровољац и нигде не пише да сте мобилисани, а Ви сте рекли да сте мобилисано лице, па ја само да разјаснимо.

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Могу ли ја још један моменат? Ја сам видео тај документ писан руком, без печата, без потписа, е сада, дозволићете ми да и ја имам један црв сумње ко је шта писао и шта је ко хтео да ми уради и учини, нека му је на савјести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да разјаснимо, јесте били добровољац или сте били?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нека стоји да сам добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разјаснимо и то. Ако нема више питања, хоћете Ви? Ако будемо ишли резервна питања. Изволите.

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте дошли у СУП тог 06.-ог на позив Меше Бајрића или сте се сами дошли јавити Мешу Бајрићу?

Опт. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја сам дошао на позив Меше Бајрића.
Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала, немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако више нема питања.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо, што се тиче доказног поступка, видели сте налоге Апелационог суда, треба непосредно да се саслушају Милета Дубајић, Мехо Бајрић и Енвер Делибеговић, као и лица за која тек треба да утврдимо која су била на потезу између касарне, а то ћемо видети на који начин ћемо наћи та лица. Ако имате, имате ли ви неких предлога што се тиче извођења доказа, јер ћемо читати доказе, које ћемо читати доказе, ту је и тужилац. Ви сте нешто предлагали, браниоче, хоћете предложити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам нових предлога за извођење доказа, осим оних који су предложени у оптужници и на главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, да ли ћемо читати ове доказе, све сведоке који су у међувремену саслушани или ћемо их непосредно поново саслушавати, имајући у виду да је ново веће?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим неколико доказа за које сматрам јако битним, између осталог налаз и мишљење вештака Стојковића и неких писмених докумената који се налазе у списима предмета, за највећи број сведока ја сам сагласан да се њихови искази прочитају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било би најбоље када би нам дали писмено за оне које предлагете да се непосредно саслушају, да се са тим упозна и друга страна и да одредимо и термине после које ћемо, због саме рационализације поступка би то ишло брже. Ја ћу сада, имате ли Ви неких предлога или неких нових сведока?

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немамо нових сведока. сви сведоци који су саслушани по одлуци Апелационог већа, очигледно је да морају бити непосредно саслушани, а ми смо чак сагласни да буду читани њихови искази. Но, међутим, нисмо у позицији да на тај начин изводимо те доказе. Са друге стране, предлагем непосредно саслушање Милана Стублинчевића, Абдулаха Манџе, Миле Дубајића, Ранка Белојице, Мате Дилковића, Недић Младена, сведока «А», а за све остале сведоке који су саслушани у претходном поступку, сагласни смо да се читају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете ли нам то доставити у писменој форми да би могли да доставимо тужиоцу да видимо да ли је он сагласан?

Адв. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако, што се тиче ових сведока, Милета Дубајића, Мехе Бајрића и Енвера Делибеговића, они ће чак морају и да се суоче, то је стављено као један од налога Апелационог суда. Ја сам заказао за 04.10.2011. године, запишите, у 9,30 часова, имајући у виду да иде преко

међународне правне помоћи, док им стигну позиви и све. Не знам да ли ће они непосредно моћи да дођу овде, то ћемо видети када добијемо извештај, али ћемо их прво позвати непосредно да приступе, 04., 05. и 06., три дана сам оставио, али да видимо, јер у међувремену ће доћи предлози за ове друге сведоке, па ћемо и ове друге сведоке за ове дане позивати, да би се то завршило, све у 9,30 часова, судница 4.

Завршено у 11 часова и 23 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, видимо се 04. довиђења.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА